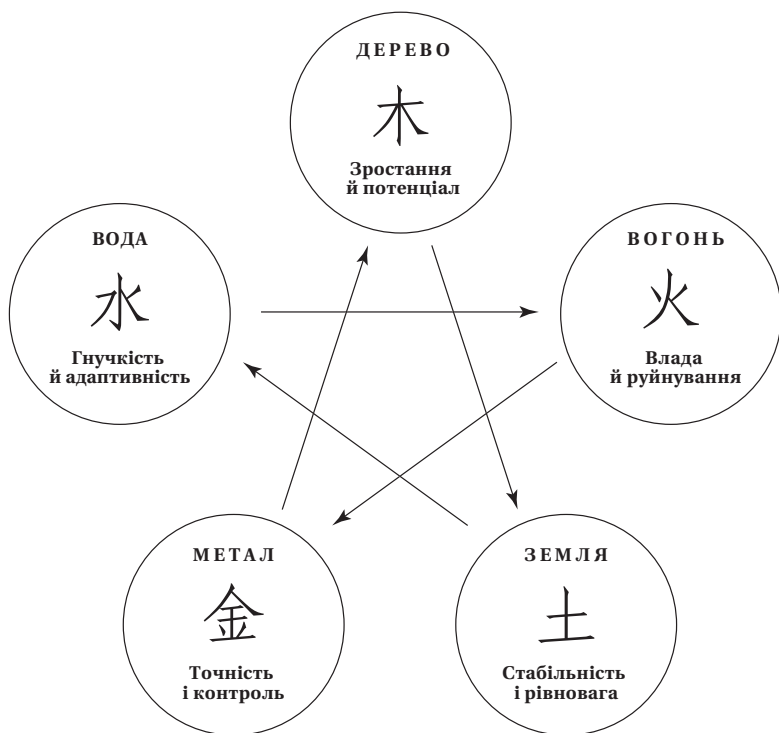

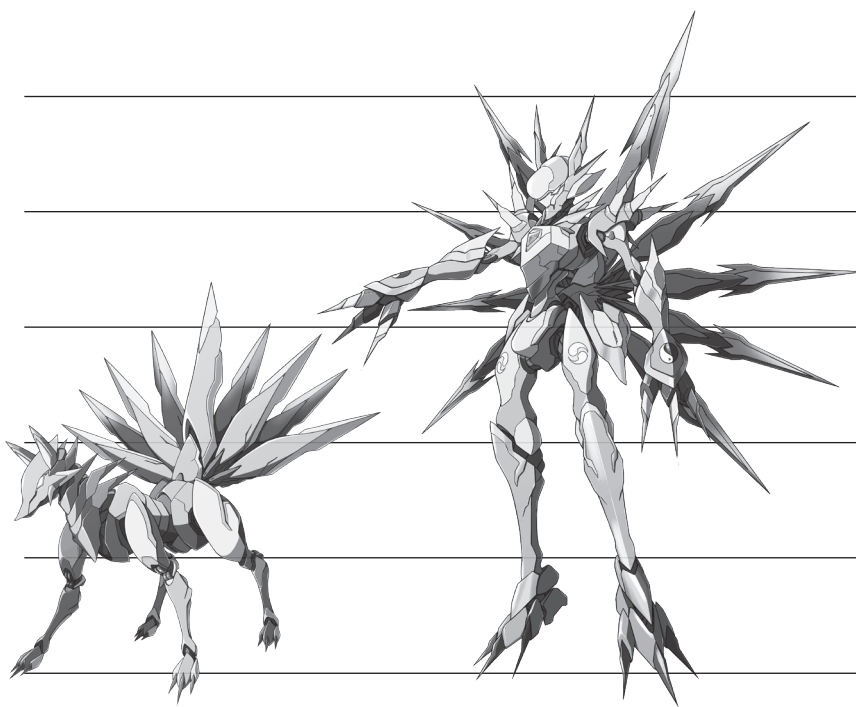
→ ПЕРЕВАГИ КОЖНОГО ТИПУ

ТИП ХРИЗАЛІДИ: ДЕРЕВНИЙ

РОЗМІРИ: КЛАС «ПРИНЦ»

ПІЛОТ ЯН: ЯН Г'ВАН

ПІЛОТЕСА ЇНЬ: ЗМІНЮЄТЬСЯ

СТАНДАРТНА ФОРМА

ВИСХІДНА ФОРМА

Зважайте, що ця книжка містить сцени насильства та жорстокості, роздуми про самогубство, обговорення сексуального насильства та згадки про нього (хоча й без зображень), алкогольної залежності та катувань.

Ця книжка не історичне фентезі й не витвір альтернативної історії, це футуристичний сюжет, дія якого відбувається в цілковито іншому світі, натхненному культурними елементами з усієї історії Китаю, за участю історичних постатей, відтворених у геть інших життєвих обставинах. Переосмислення цих історичних героїв відбувалося зі значними творчими вольностями, як-от зміна їхнього родинного виховання або старшинства, адже на меті не було точності щодо конкретної епохи. Щоб дістати достеменні історичні відомості, зверніться до наукової літератури.

ВСТУП

Хундуни насувалися. Цілий табунець гуркотів крізь пустку, здіймаючи в нічній пітьмі пилову бурю. Їхні округлі безлиці тулуби з духометалу вилискували під сріблястим півмісяцем на тлі неба, всипаного мерехтливими зірками. Менш досвідченому пілотові довелося б опановувати себе, перш ніж стати з такими до бою, але Ян Їван не розгубився. Біля підніжжя вартової вежі одразу за Великим муром він уже запускав свою хризаліду — «Дев'ятихвосту лисицю». Густо-зелена машина, заввишки як семи- чи восьмиповерховий будинок, шкребла металевими кігтями, аж земля здригалася.

Хризаліда не простий бойовий апарат, він не дарма зветься як істота, з якої народжується комаха. Ян Їван керував такою «лялечкою» не за допомогою керма чи важелів, як в електрокареті або говеркрафті. Ні, він сам *ставав* нею. Поки його смертне тіло дрімало в кабіні пілота, обхопивши пілотесу-конкубіну, обрану ним до цієї нічної битви, розум подумки командував кожною деталлю «Дев'ятихвостої лисиці», нацьковуючи її на той табун, що сунув з-за обрію. Віддалік обабіч мчали ще кілька силуетів хризалід, котрі перебували з ним на бойовому чергуванні.

Крізь тоненькі акупунктурні голки вздовж крісла, що були встромлені в хребет пілота, Ян Їван спрямував ці, власну життєву силу, щоб заживити нею «Лисицю».

Ци — життєва сутність, яка рухає все у світі: від вигулювання паростка до спалаху полум'я й оберту планети. І черпав пілот не лише власну енергію: за допомогою ментального зв'язку через «Лисицю» смоктав ще й силу конкубіни. Розум «наложниці» не мав сили чинити на те жодного опору, бо геть потонув у духові пілота-керівника. Перед очима проминали якісь уривочки її спогадів, та він щосили намагався викинути їх із голови. Про конкубін ліпше не знати забагато. Єдине, що йому потрібно, — аби її ци взаємодіяла з його власною, посилюючи тим духотиск аж так, щоб керувати такою чималою хризалідою.

Першою до Ян Гвана підлетіла вервечка хундунів найпростішого класу: вони скидалися на величезних металевих жуків, що намагаються вгризтися в «Лисицю» й пожерти її. Уся веселка їхньої різнобарвності тьмяніла в слабкому зоряному світлі. Та деякі вже сяйнули й випустили зі своїх тулубів струмені бойової ци, подібні до вибухів світла чи тріскучих блискавок. Якби Ян Гван постав перед ними як людина, вони, здоровенні, мов домини, насунули б на нього й миттю перетворили б його на хмарку пари — та коли він пілотував «Лисицю», хундуни були замалі, щоб йому зашкодити. Хапав їх «Лисиччиними» пазурами, і його щораз пронизували сплески чужих емоцій: скорботи, жаху, люті — бурхливих, але вже застиглих. Він не знав усіх подробиць виробництва хризалід з оболонок хундунів — таке відомо хіба найбільш високопоставленим інженерам. Одначе всі ті століття технічних удосконалень не зарадили прибрати цей дефект: прохромлюючи корпус хундуна, пілоти вимушені були теж відчувати те, що відчуває сам хундун.

Пілоти не схильні балакати про таке прилюдно, але опиратися тим емоціям, що відвертають увагу, — збіса

виснажлива частина бою. Ян Гван був одним із найпотужніших пілотів з нині живих саме тому, що вмів добряче від того відсторонюватися. Долаючи психічний натиск, він далі гамселив хундунів. За ним вимахували й скреготіли дев'ять хвостів, ніби дев'ять новеньких кінцівок, з лунким ляскотом віджбурюючи більших хундунів.

Ян Гван не мав до них жалю. Хундуни — космічні загарбники, які зо дві тисячі років тому зруйнували досягнення людської цивілізації та роздрібнили людство на купку окремих племен. Якби не Жовтий Володар, легендарний вождь племені, який з ласки богів винайшов спосіб будувати хризалід, цивілізація ніколи б не відновилася, а планетою вже порядкували б хундуни.

Дрони з камерами кружляли навколо «Лисиці», немов червонооокі мухи. Деякі — з Армії визволення людства, решта — від приватних медіакомпаній, що транслюють битву на всі терени Хвасі. Ян Гван пильнував щосили: не можна дозволити собі схибити й розчарувати шанувальників.

— «Дев'ятихвоста лисице», у ватазі є «принц»! — долинув із динаміка в кабіні «Лисиці» крик військового стратега.

Ян Гван завмер напоготів. Хундун класу «принц» — нечастий супротивник: в одній ваговій категорії з «Лисицею». Якщо ліквідувати такого з мінімальними пошкодженнями, рештки машини можна буде вбудувати в нову хризаліду класу «принц» — або ж пожертвувати богам в обмін на якісь значні дари: наприклад, посібники з передових технологій чи медицини. І ще перемога дала б потужний поштовх для підвищення у званні. Може, нарешті вдасться обійти Лі Шиміня, цього визнаного вбивцю, який не заслуговує на ім'я найкращого пілота зі всієї Хвасі.

Для влучності пострілу треба перевести «Лисицю» в складнішу конфігурацію.

— Сін Тянь, прикрий! — гукнув Ян Ѓван до найближчого товариша через пащу «Лисиці», і його ци рознесла вигук по всьому полю битви. — Мені треба трансформуватися!

— Зрозумів, полковнику! — проволав Сін Тянь із «Безголового воїна»: у його хризаліди на місці сосків світилися жовтаві очі, а рот містився там, де має бути черево.

Він тупцяв перед «Лисицею», молотячи хундунів, що кишили довкола, величезною духометалевою сокирою. Ті гинули, розкидаючи бризки світла.

Упевнившись у підтримці, Ян Ѓван пропустив свою ци крізь «Лисицю» найпотужнішим зусиллям духу, на який спромігся. Кострубату зелену шкіру «Лисиці» пронизали промені тріщинок.

Хай хризалід і ладнали з решток хундунів, та вони в усіх сенсах переважали. Хундуни такі безглузді створіння, що не здатні розкрити можливості самого духометалу, з якого зроблені, щоб стати чимось інакшим, аніж округлі краплі.

А от люди здатні на дещо більше.

Ян Ѓван уявив Висхідну Форму «Лисиці», і хризаліда стала трансформуватися. Її кінцівки стоншилися й видовжилися, талія втягнулася, а плечі розгорнулися — «Лисиця» зробилася більш людиноподібною. Дев'ять хвостів загострилися, неначе списи, тепер вони стриміли променистим віялом: саме так справжні дев'ятихвості лисиці розпускають хвости, аби залякати ворога. Пілот надав «Лисиці» вертикального положення: тепер його ци струменіла найпотужнішим духопотоком, і йому не бракувало контролю й точності, щоб утримувати апарат на двох ногах. Це вивільнювало передні кігті «Лисиці», роблячи їх серйозною зброєю.